

кашъ го виждаха за пръвъ пътъ, следъ дълго отсъствие. Той имъ изглеждаше промѣненъ, затворенъ, подозрителенъ. Всѣка негова стѣпка имъ навѣваше съмнения. „Зеленъ е“ — казваше бащата. „И азъ едно време смѣтахъ кражбата за юначество“ . . .

Една вечеръ, въ първитѣ дни на сѣдбата, Петю се върна отъ кѣра възбуденъ и малко записанъ. Старата веднага разбра, че тъкми нѣщо. И когато видѣ, че отчули коматъ хлѣбъ и го пѣхна въ пояса си, изтича подъ навеса, дето Сълплията одѣлваше една оралица

— Очитѣ ми ли не виждатъ, мръкна ли се, ама не може, — срещна я той, присѣдналъ върху единъ пѣнъ.

— Мръкна се, — рече тя и се наклони къмъ ухото му: — Петю ще ходи нѣкжде!

— Кжде?

— Па знамъ ли . . . Взе и хлѣбъ . . .

Тѣ се спогледаха — той, присвигъ и кокалестъ, — тя, низка и тангуреста.

— Е? — рече той и увисналитѣ му тъмно-кестеняви мустаци мръднаха. — Да го спра ли?

— Какво ще го спирашъ? — сопна се тя. — Вижъ де ще иде, та . . . Хайде, докато не е офейкалъ . . .

— Бива . . . Сегичка! . . . — съгласи се той и стана.

Следъ единъ часъ Сълплията дебнѣше въ здрача на ранната есенна вечеръ сѣнката на Петя. Петю вървѣше безъ да се обърне назадъ, безъ да погледне настрани, сѣкашъ отиваше на панаиръ. Само на единъ кръстопътъ се спрѣ за моментъ и тръгна пакъ. „Запали цигара“, рече бащата, като видѣ очертанието на ушитѣ му въ пла-